

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wys. do. 14/6 godz. —
Zarzączników 1923 r.

Ref.

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2250 mk.
—: Poszczególny numer 300 mk. —:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 600 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, re-
—: klamy 900 mk. od wiersza. —:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Drukarni Gdańskiej“ A.-G.

Nr. 29

Puck, środa, dnia 18 kwietnia 1923 r.

Rok 37.

205. Ustawa z dnia 22 III 23 o zasiłkach dla rodzin osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe. — Dz. Ustaw nr. 37 poz. 246.
206. Ustawa z dnia 24 III 23 w przedmiocie przepisów tymczasowych o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie w województwach: poznańskim i pomorskim. — Dz. Ustaw nr. 38 poz. 250.
207. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 III 23 w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 9 III 23 o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych. — Dz. Ustaw nr. 38 poz. 259.
208. Obwieszczenie w sprawie zakresu działania Urzędów Rozjemczych dla spraw najmu.
209. Opłaty stemplowe od umów zawieranych z pracownikami państw.

205.

U s t a w a

z dnia 22 marca 1923 r.

o zasiłkach dla rodzin osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe.

Art. 1. Rodzinom osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe, przysługuje prawo do zasiłków, a mianowicie:

- żonie, także separowanej, o ile powołany obowiązany jest ją utrzymywać, w granicach przyznanych jej alimentów;
- dzieciom ślubnym lub nieslubnym oraz sierbom powołanego;
- rodzicom oraz nieletniemu rodzeństwu;
- dziadkowi i babce powołanego.

Art. 2. Prawo do zasiłków przysługuje wymienionym w art. 1 osobom tylko w tym wypadku, jeżeli bądź to był bezpośrednio przed odejściem powołanego na ćwiczenia zależny od jego pracy lub jego zarobku i został zagrożony wskutek spowodowanego ćwiczeniami przerwania tej pracy, lub ustania, względnie zmniejszenia zarobku, bądź też, jeżeli w czasie odbywania ćwiczeń zaszły okoliczności, uzależniające byt powyższych osób od jego pracy lub zarobku.

Art. 3. Rodzinie powołanego, żyjącej w chwili jego odejścia na ćwiczenia w wspólnym gospodarstwie, nie przysługuje prawo do zasiłku, jeżeli jeden z członków rodziny tej otrzymał odroczenie lub zwolnienie od służby wojskowej, jako jedyny żywiciel.

Jeżeli z takiej rodziny kilka osób odbywa równocześnie ćwiczenia wojskowe, przysługuje jej prawo do zasiłku tylko za jedną z nich.

Art. 4. Członkom rodziny powołanego, wymienionym w art. 1 punkty b i c, nie przysługuje prawo do zasiłku, o ile ukończyli 16 rok życia, chyba że udowodnią, iż uczęszczają do zakładu naukowego, lub pobierają naukę w zawodzie praktycznym, a nie mają utrzymania u swych pracodawców, ani też nie otrzymują wynagrodze-

nia, wystarczającego na ich utrzymanie, w tych wypadkach jednak nie dłużej niż do 24 roku życia.

W razie udowodnienia przez urzędowe świadectwo lekarskie, że, pomimo osiągnięcia przewidzianych w ustępie pierwszym granic wieku, osoby powyższe z powodu stanu swego zdrowia nie są w możności zapracować na własne utrzymanie, może im być zasiłek przyznany przez cały czas trwania tego stanu.

Art. 5. Zasiłek przysługuje członkom rodziny powołanego za czas od dnia odejścia na ćwiczenia do dnia następującego po dniu zwolnienia włącznie.

Art. 6. Prawo do poboru zasiłku ustaje z chwilą, gdy:

- 1) przestały istnieć warunki, przewidziane w art. 2 niniejszej ustawy, lub gdy
- 2) osoba, której zasiłek przyznano: a) zmarła, b) opuściła granice państwa, lub c) w myśl dzielnicowych ustaw karnych została skazana albo za czyn, pociągający za sobą skutki karno-sądowego skazania, albo na karę, połączoną z pozbawieniem praw, albo jeżeli orzeczono w wyroku pozbawienie praw obywatelskich, przyczem jako datę ustania prawa do poboru zasiłku przyjmuje się dzień uprawomocnienia wyroku;
3. w razie stwierdzonej dezercji lub samowolnego oddalenia się powołanego.

Art. 7. Wypłatę zasiłku zawiesza się na czas:

- 1) pozbawienia powołanego wolności na zasadzie prawomocnego wyroku sądowego;
- 2) pozbawienia wolności osoby, której zasiłek przyznano, orzeczonego zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile nie zachodzą okoliczności, uzasadniające zastosowanie postanowienia art. 6 punkt 2 ustęp c).

Wypłatę zasiłków, zawieszonych z wymienionych powyżej przyczyn, wznowia się z chwilą ustania tych przyczyn.

Za okres zawieszenia zasiłek przyznany być nie może.

Art. 8. Wysokość zasiłków, gwarantujących rodzinie powołanego minimum egzystencji i płatnych tygodniowo, ustalona będzie w dziennych normach.

Normy zasiłków określa dla poszczególnych członków rodziny Rada Ministrów, uwzględniając warunki lokalne i gospodarcze odnośnych kategorii osób, tudzież i inne okoliczności, wpływające na byt tych osób.

Art. 9. Zasiłki wojskowe, przyznane na zasadzie niniejszej ustawy, nie mogą być przedmiotem egzekucji lub zabezpieczenia; rozporzą-

danie prawem do zasiłku przez cesję, przekazanie, oddanie w zastaw — nie ma skutku prawnego.

Art. 10. Obowiązek płacenia zasiłku (art. 1, 2, 3) ciąży: 1) względem rodzin stałych robotników i pracowników, którzy w chwili powołania utrzymują się z pracy najemnej — na pracodawcy, 2) we wszystkich innych wypadkach oraz w wypadkach stwierdzonej niemożności zapłacenia zasiłku przez pracodawcę — na Skarbie Państwa.

Rada Ministrów określi w rozporządzeniu wykonawczem kategorie stałych robotników.

Art. 11. Prawo do zasiłku należy zgłosić w urzędzie gminnym, właściwym dla miejsca zamieszkania rodziny powołanego. Zgłoszenie prawa do zasiłku winien skutecznie powołany przed odejściem na ćwiczenia; zgłoszenie takie skutecznie może także ubiegający się o zasiłek członek rodziny, względnie jego zastępca.

Zgłoszenie, wniesione bez usprawiedliwienia później aniżeli w ciągu miesiąca po ukończeniu przez powołanego ćwiczeń wojskowych, nie podlega rozpatrzeniu.

Art. 12. O prawie do zasiłku oraz o obowiązku ponoszenia go (art. 10) orzeka najdalej do 4 dni zwierzchność gminna (magistrat), która przyjęła zgłoszenie.

Orzeczenie, nakładające obowiązek ponoszenia zasiłku na pracodawcę, winno mu być wysłane w przeciągu 24 godzin i podlega egzekucji w drodze administracyjnej. Przeciw orzeczeniu przysługuje stronom interesowanym w przeciągu 8 dni od dnia doręczenia orzeczenia prawo odwołania się do właściwej władzy administracyjnej I instancji, która orzeka ostatecznie. Odwołanie należy wnieść do zwierzchności gminnej, która wydała zaskarżone orzeczenie.

Zwierzchności gminne (magistraty) obowiązane są wszystkie orzeczenia przedkładać właściwej władzy administracyjnej I instancji, która w razie dostrzeżenia wadliwości może orzeczenie z urzędu zmienić. W tych wypadkach władza administracyjna I instancji winna o zamierzonej zmianie zawiadomić strony interesowane i wyznaczyć im termin do oświadczenia się co do zamierzonej zmiany.

Art. 13. Wniesienie przez pracodawcę odwołania przeciw orzeczeniu nie zwalnia go od obowiązku wypłacania zasiłku. Jeżeli pracodawca obowiązkiem, wynikającym z niniejszej ustawy, nie czyni zadość, zasiłek wypłaca w jego zastępstwie i na jego rachunek Skarb Państwa. Prawo domagania się od pracodawcy zwrotu zasiłków, wypłaconych przez Skarb Państwa, ustaje w razie prawomocnego zwolnienia pracodawcy od obowiązku ponoszenia zasiłku.

Art. 14. Wszelkie podania, załączniki i korespondencja, wynikająca z wykonania niniejszej ustawy, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 15. Uchyła się rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63 poz. 418) o zasiłkach wojskowych dla rodzin osób, pełniących służbę w Wojsku Polskiem z poboru i ochotniczo.

Ostateczny termin zgłaszania prawa do zasiłku, tudzież wnoszenia odwołań przeciw zapadłym na podstawie powyższego rozporządzenia orzeczeniom — ustala się na 2 miesiące od ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 16. Rodzinom osób, powołanych w roku 1923 na ćwiczenia wojskowe przed dniem

ogłoszenia niniejszej ustawy, mają być wypłacone zasiłki podług jej postanowień.

Art. 17. Wvdatki, związane z wykonaniem niniejszej ustawy, a ciężące na Skarbie Państwa, pokryje się z pożyczki państwowej, zaciągniętej w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

Art. 18. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje do 31 grudnia 1923 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: W. Sikorski.
Minister Spraw Wojskowych: Sosnkowski.
Minister Skarbu: W. Grabski.
Minister Pracy i Opieki Społecznej: L. Darowski.

Puck, dnia 12. IV. 23 r.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Lipski, starosta.

206.

Ustawa.

z dnia 24-go marca 1923 r.

w przedmiocie przepisów tymczasowych o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie w województwach: poznańskim i pomorskiem.

Art. 1. Językiem urzędowym w sądownictwie i notariacie jest język polski.

Przepisy o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie, obowiązujące w województwach: poznańskim i pomorskiem przed dniem 1-go stycznia 1920 r. pozostają w mocy z tą zmianą, że w miejsce języka niemieckiego wchodzi język polski.

Art. 2. W stosunku do osób, których językiem ojczystym jest język niemiecki, z wyjątkiem adwokatów i innych osób, występujących w charakterze urzędowym, ma zastosowanie przepis artykułu 1 ze zmianami, zawartymi w następujących artykułach.

Art. 3. Każdemu, którego językiem ojczystym jest język niemiecki, wolno będzie zwracać się w tym języku do sądu i urzędników sądowych tak ustnie, jak i na piśmie.

Oświadczenie się za językiem niemieckim, jako ojczystym, jest dla sądu i urzędników sądowych wiążące.

Jednakże do podań o wpisy do księgi wieczystej i do rejestrów, utrzymywanych przy sądach, tudzież do zezwoleń na wpisy do księgi wieczystej, składanych w języku niemieckim, winien być dołączony przekład na język polski, sporządzony przez zaprzyśżonego tłumacza.

Art. 4. Jeżeli przy rozprawie występuje osoba, nierozumiejąca języka polskiego, jako strona bez asystencji adwokata, przewodniczący przedstawia jej w języku niemieckim istotną treść rozprawy. Sąd może także przywołać tłumacza.

Art. 5. Do zastosowania § 179 niemieckiej ustawy o czynnościach dobrej woli oraz §§ 2244 i 2245 niemieckiego kodeksu cywilnego w brzmieniu zmienionem art. 1 niniejszej ustawy, wystarcza oświadczenie stron interesowanych, względnie spadkodawcy, że ich językiem ojczystym jest język niemiecki i że pragną w tym języku złożyć swoje oświadczenie.

Przepis § 179 niemieckiej ustawy o czynnościach dobrej woli w rozumieniu ust. 1 niniejszego artykułu ma odpowiednie zastosowanie przy czynnościach, wymienionych w artykułach 53 i 84 pruskiej ustawy o czynnościach dobrej woli i przy umowach dziedziczenia.

Art. 6. Wszelkie dodatki do firm w języku niemieckim, których używanie łącznie z firmą ustawy przepisują, winny być zastąpione odpowiednimi dodatkami polskimi („Spółka Akcyjna“, „Spółka Akcyjno-Komandytowa“, „Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“, „Spółdzielnia zapisana z nieograniczoną odpowiedzialnością, z ograniczoną odpowiedzialnością, z nieograniczonym obowiązkiem dopłaty“).

Zmiany, przewidziane w ustępie 1, winny być zgłoszone do rejestru handlowego pod rygorem kar porządkowych z § 14 Kodeksu Handlowego i § 160 niemieckiej ustawy o spółdzielniach. Firmy, które uczyniły zadość przepisowi art. 15 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie w b. dzielnicy pruskiej z dnia 15 grudnia 1919 r. (Tygodnik urzędowy Nr. 183 str. 412), wolne są od tego obowiązku.

Firmy handlowe o brzmieniu niemieckim mogą być znowu na firmy o brzmieniu polskim.

Wniosków w myśl ustępu 2 nie uważa się za zmianę statutu, ani też za zmianę firmy, a wniosków w myśl ustępu 3 nie uważa się za zmianę firmy.

Art. 7. Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego i wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1923 r.

Ustawa traci moc obowiązującą z dniem 1 kwietnia 1925 r., a w razie jeżeli ogólna ustawa o organizacji sądownictwa wcześniej wejdzie w życie — z dniem wejścia w życie tejże ustawy.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów: W. Sikorski

Minister Sprawiedliwości: W. Makowski.

Powyzsze podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 12 kwietnia 1923 r.

Lipski, starosta.

207.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 marca 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 189) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustawa ma zastosowanie zarówno do tych należności, których uiszczenie jest nakazane w terminach ściśle w odnośnych ustawach określonych, bez uprzedniego doręczenia nakazu płatniczego (np. połowa podatku dochodowego przypadająca za rok podatkowy 1923 od osób prawnych, a płatna najpóźniej dnia 1 maja 1923 r.), jak również do tych należności, których terminy płatności są wyznaczone w doręczonych płatnikom nakazach płatniczych, względnie w wezwaniach płatniczych (np. podatek spadkowy).

Do art. 1 ustawy.

§ 2. Określone artykułem 1 ustawy należności, nieuiszczone w terminach należycie oznaczonych (§ 1 nin. rozp.) uważa się za zaległości powstałe

z winy płatnika. Jeżeli płatnik udowodni, że nieuiszczenie przezeń należności w terminie płatności wynikało z winy właściwego urzędu (np. wskutek nieprzeprowadzenia na czas przypisu należności), wówczas należności takie nie podpadają pod pojęcie zaległości w rozumieniu art. 1 ustawy.

Do art. 2 ustawy.

§ 3. Kara za zwłokę wynosi 10% miesięcznie za cały czas zwłoki, który liczy się od piętnastego dnia po upływie terminu płatności należności, wymienionych w art. 1 ustawy.

§ 4. Od grzywien i kar podatkowych oraz stemplowych nie pobiera się kary za zwłokę, ponieważ grzywiny te i kary nie są wymienione w art. 1 ustawy.

§ 5. Odsetki za włokę od zaległych jeszcze kwot nadzwyczajnej daniny państwowej oblicza się i pobiera według norm ustalonych ustawą z dnia 16 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 1 poz. 1).

Do art. 3 ustawy.

§ 6. Czas zwłoki oblicza się według miesięcy w rozumieniu ustaw cywilnych (a die ad diem, np. od 15 lutego do 14 marca włącznie liczy się miesiąc), przyczem miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Przykłady:

1. Ustawowy termin płatności pewnej należności upływa 1 marca 1924 r. Płatnik uiszczył tę należność dopiero 14 marca 1924 r.; nie jest on obowiązany płacić kary za zwłokę, gdyż według § 3 nin. rozp. kary za zwłokę pobiera się dopiero od piętnastego dnia po upływie terminu płatności.

2. Płatnikowi doręczono nakaz płatniczy 9 stycznia 1924 r. Wymieniona w nakazie należność płatną jest w ciągu trzydziestu dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego, czyli że termin płatności upływa 8 lutego 1924 roku.

Płatnik uiszczył tę należność dopiero 25 listopada 1924 roku.

Karę za zwłokę należy obliczyć od 23 lutego 1924 r. (t. j. od piętnastego dnia po upływie terminu płatności, który upłynął 8 lutego 1924 r.) po 10% miesięcznie za okres dziesięciu miesięcy, gdyż 25 listopada 1924 r. upłynął czas zwłoki, wynoszący pełnych 9 miesięcy i 2 dni, które liczy się za cały miesiąc.

3. Termin płatności pewnej należności upłynął 31 marca 1924 r. Płatnik zgłosił się do kasy z zamiarem uiszczenia tej należności dnia 14 kwietnia 1924 r. Wpłaty jednak nie mógł skutecznie z powodu zamknięcia kasy (np. pożar, przeniesienie kasy) lub z powodu braku przepisu dodatków samorządowych. W tym wypadku czas zwłoki liczy się dopiero od dnia ustania przyczyn, które uniemożliwiły uiszczenie należności).

Do art. 6 ustawy.

§ 7. Przez pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika (ustęp 1 art. 6 ustawy) należy rozumieć pismo władzy lub organu, powołanego do ściągania należności, skierowane do płatnika z wezwaniem uiszczenia zaległości i doręczone temuż płatnikowi za potwierdzeniem odbioru.

§ 8. Koszty, o których mowa w art. 6 ustawy, wpływają zawsze na rzecz Skarbu Państwa i to nawet w tych wypadkach, w których przedmiotem egzekucji przeprowadzonej przez organa skarbowe są zaległości, przypadające na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego. Jeżeli jednak przymusowe ściągnięcie zaległości nie powoduje żadnych kosztów dla Skarbu Państwa, np. gdy egzekucji zaległości nie przeprowadza organ skar-

przeprowadzać władze policyjne (wójt, sołtys) a tylko na żądanie komornika i w granicach przepisów prawnych, mogą mu używać pomocy.

Puck, dnia 12 kwietnia 1923 r.

Lipski, starosta.

209.

Oplaty stemplowe od umów, zawieranych z pracownikami państw.

Na podstawie okólnika Min. Spr. Wewn. Nr. Pr. B. 7969 z dn. 13. XII. 1922 oznajmiam co następuje:

Umowy zawierane przez urzędy i władze państwowe z pracownikami kontraktowymi w myśl okólnika Prez. Rady Ministrów z 22. I. 1920 Nr. 518/20 i z szoferami w myśl okólnika Prez. Rady Min. z 6. 12. 1919 r. Nr. 16076/19 i 24/2 1920 Nr. 1775, **na czas nieograniczony podlegają opłacie stemplowej na obszarze b. dz. pruskiej w wysokości 1.4% od jednorocznego umówionego wynagrodzenia** (poz. 71. 2 i poz. 5 ust. 6. pruskiej ustawy stemplowej i § 2. d. rozp. Min. Skarbu z dn. 14. 7. 1922 (Dz. Ust. R. P. Nr. 62 poz. 557).

Wobec trudności połączonej z jednorazowym uiszczeniem opłaty stemplowej Min. Skarbu zgodziło się, by spłata tej należności rozłożoną była na 12 równych dat miesięcznych, lecz tylko wówczas gdy istnieje obsolutna pewność że należność będzie ściągnięta.

Zaznacza się przytem, że przez wyraz „wynagrodzenie“ rozumieć należy nietylko perjodycznie wypłacone wynagrodzenie w pieniądzu, lecz także dodane naturze, jak n. p. przy umowie z szoferami roczną wartość użytkową mieszkania, wartość światła i opału wzgl. omówiony za nie ekwiwalent w pieniądzu.

Jeżeli umowa określa wynagrodzenie nie cyfrowo w pieniądzu, lecz według stopnia służbowego, opłatę stemplową oblicza się od sumy ustalonej na podstawie wynagrodzenia, przysługującego wedle norm, obowiązujących w chwili zawarcia umowy.

W razie zmiany w uposażeniu, a w szczególności, gdy urzędnik od tego samego nadającego posadę, albo tegoż prawnego następcy otrzy-

muje inną tak samo albo wyżej dotowaną posadę, to wedle ustawy stemplowej pruskiej, obowiązującej w b. zaborze pruskim (poz. 71. 2 taryfy), oblicza się opłatę stemplową przy umowach na czas nieoznaczony wedle wynagrodzenia za 1 rok z góry, wobec czego ewentualne podwyższenie w uposażeniu nie może być uwzględnione.

Jeżeli umowę zawarto na ściśle oznaczony czas, to w ust. stemplowej pruskiej, obowiązującej na obszarze b. zaboru pruskiego, niema w tym kierunku specjalnych przepisów. Z ogólnych zasad tej ustawy wynika, że opłatę stemplową, od takich umów należy obliczać za cały umówiony czas trwania umowy.

Toruń, dnia 5 lutego 1923 r.

WOJEWODA POMORSKI.

w z. (—) Dr. Woyda.

Powyższe podaję do wiadomości na podstawie dekretu Min. Spraw Wewn. Dep. 5. z dnia 2. I. 1923 r. L. dz. V. O. 2709/22.

Puck, 5. 4. 1923 r.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA

W dniu 22. bm. odbędzie się w Pucku w domu kuracyjnym o godz. 1-szej po poł. zwyczajne walne

zgromadzenie

członków Spółdzielni Rybackiej Pucka i okolicy, S-ka z ogr. odp. w Pucku.

Porządek obrad:

1. Zagajenie i wybór prezydium.
2. Odczytanie ostatniego protokołu.
3. Sprawozdanie Rady Nadzorczej i Zarządu za rok sprawozdawczy.
4. Podział nadwyżki.
5. Zmiana statutu.
6. Rozpatrzenie planu pracy i zatwierdzenie budżetu na rok 1923.
7. Wybór 2 członków Rady Nadzorczej.

Zarząd.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ